

Sygn. akt: I C 2110/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2014r.

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca:	SSR Joanna Heda - Adamczyk
Protokolant:	Katarzyna Brzustewicz

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2014r. w Wodzisławiu Śląskim

na rozprawie

sprawy z powództwa **S. S.**

przeciwko **Powiatowi (...)**

o zapłatę

- zasądza od pozwanego na rzecz powoda 1700,- (jeden tysiąc siedemset) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 30.09.2014r. oraz koszty procesu 609, 45 (sześćset dziewięć złotych 45/100);
- w pozostałej części powództwo oddala.

SSR Joanna Heda - Adamczyk

sygn. akt I C 2110/14

UZASADNIENIE

Powód S. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego Powiatu (...) łącznie 2000,-zł (tj. 4 x 500zł) jako nienależnie pobranych opłat za wydanie kart pojazdów, z odsetkami ustawowymi od dnia 30.09.2014r. oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu podał, że dokonał sprowadzenia z zagranicy z terytorium UE 4 samochodów nr rej (...). Organ rejestrujący pobrał opłatę po 500,-zł za wydanie kart pojazdu , łącznie 2000,-zł. Powyższy obowiązek wynikał z rozporządzenia Min. Infrastruktury z 28.07.2003r. O tym, że wartość opłaty za wydanie karty pojazdu w wysokości 500,-zł jest niezgodna z prawem europejskim, powód dowiedział się znacznie później. Łączną wysokość opłaty wyliczona na podstawie obecnie obowiązującego rozporządzenia Min. Transportu i Budownictwa z 28.03.2006r. w sprawie wysokości opłat za wydanie karty pojazdu ustalono na 75,-zł. Powód zatem dokonał nadpłaty z tytułu opłat za wydanie kart pojazdów. Powód powołał się na treść uchwały SN z dnia 2.06.2010r. domagając się zwrotu całej należności uiszczonej w związku z wydanymi mu kartami pojazdów.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu. Zarzucił pozwany, że utrata mocy obowiązującej przepisu §1 ust.1 powołanego wyżej rozporządzenia nastąpiła zgodnie z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego dopiero w dniu 1.05.2006r. Decyzje o rejestracji pojazdów powoda nie zostały uchylone ani też

nie stwierdzono ich nieważności. Powód nie występował też w trybie art. 145A1 kpa o wznowienie postępowania zakończonego ostateczną decyzją Starosty (...)z uwagi na orzeczenie TK. Wobec powyższego brak także podstaw z art. 417 §2 kc do uwzględnienia roszczenia powoda Nadto organ administracyjny, tu: Starosta (...)nie jest uprawniony do odmowy zastosowania przepisu prawa powszechnie obowiązującego przed wejściem w życie wyroku TK orzekającego o jego niezgodności z Konstytucją. Brak nadto powodów do uwzględnienia roszczenia powoda na mocy art. 410 kc ani art. 409 kc.

Podniósł także pozwany zarzut przedawnienia roszczenia, albowiem powód jest przedsiębiorcą i w zakresie swej działalności zajmował się także sprzedażą samochodów. Dlatego w sprawie zastosować należy trzyletni termin przedawnienia roszczenia.

W piśmie z dnia 11.12.2014r. powód podniósł, że roszczenie jego nie jest roszczeniem związanym z prowadzoną działalnością gospodarczą w rozumieniu art. 118 kc. i powołał się na treść uchwały SN z dnia 25.11.2011r. III CZP67/11. Stąd podkreślił, że roszczenie jego nie jest przedawnione.

Sąd ustalił:

Bezspornym jest, że powód uiszczył opłaty za wydanie kart pojazdów co do samochodów:

- (...)(...) zarejestrowano 19.08.2005r

- (...)(...) zarejestrowano 3.11.2005r.

- (...) zarejestrowano 21.12.2005r.

- (...)(...)zarejestrowano 21.12.2005r.

w wysokości po 500,-zł. Bezspornym jest nadto, że po utracie mocy obowiązującej przez przepis §1 ust. 1 rozporządzenia Min. Infrastruktury w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu z 28.07.2003r. domagał się zwrotu od pozwanego różnicy pomiędzy opłatą uiszczoną a opłatą należną na podstawie nowo obowiązujących przepisów, na co pozwany zareagował odmową. Bezspornym jest, że wartość w/w opłaty ustalono ostatecznie na 75,-zł.

Sąd zważył:

Żądanie powoda jest słuszne co do zasady, co wynika w szczególności z treści art. 410§2 kc. i ugruntowanego już w tej materii orzecznictwa.

Podstawę prawną żądania powoda stanowi przed wszystkim przepis art. 410 § 2 kc określający świadczenie nienależne. W szeroko pojętym orzecznictwie przyjętym jest, że przepis art. 410 § 2 kc ma zastosowanie do opłat pobranych, na podstawie aktów prawnych uznanych za niegodne z Konstytucją i przepisem rangi ustawowej. Zgodnie z art.410 par. 2 kc świadczenie jest nienależne, gdy w chwili jego spełnienia miało podstawę prawną, jednak ta podstawa następnie odpadła. Taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie. Podstawa prawna świadczenia odpadła bowiem z uwagi na przekształcenie sytuacji prawnej zaistniałe po wyroku TK z 17.01.2006r. Po dniu 1.05.2006r. Zatem świadczenie zmieniło zakres i charakter z uwagi na fakt, że otrzymane już świadczenie częściowo już nie mieściło się w tych ramach prawnych i uzyskało charakter świadczenia nienależnego. Regulacja par. 1 ust. 1 Rozporządzenia Min. Infrastruktury z 28.08.2003r. nie będącego przepisem rangi ustawowej przewidujące pobranie za wydanie karty pojazdu opłaty 500,-zł była niezgodna z art. 77 ust. 4 pkt 2 i 5 prawa o ruchu drogowym, a zawiązując wysokość opłaty wykraczała poza zakres upoważnienia ustawowego zawartego w ustawie. Przepis ten był niezgodny z art.92 ust. 1 Konstytucji RP, który należy rozumieć tak, że regulacja nakazuje wydanie rozporządzeń w celu wykonania ustaw i równocześnie wyklucza przejmowanie przez organ wydający rozporządzenie uprawnień ustawodawcy. Tak ustalona opłata w części podwyższonej stanowiła nową daninę publiczną, co w konsekwencji naruszać musiało art. 217 Konstytucji RP. Skoro opłata podwyższona został w oparciu o regulację rozporządzenia sprzecznego z Konstytucją i ustawą (pr. o r. drog.) , ostatecznie należało odmówić zastosowania tego przepisu.

Pozwany zatem zobowiązany był do zwrotu uiszczonej opłaty w granicach bezpodstawnego wzbogacenia, tj. kwoty łącznej 1700,-zł stanowiącej różnicę pomiędzy opłatą zawyżoną 500,-zł x 4, a obecnie obowiązującą 75,-zł (x4).

Nie zasługuje przy tym na uwzględnienie zarzut pozwanego jakoby powód nabył pojazdy w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą i roszczenie jego jest w związku z tym przedawnione. Powyższemu przeczy treść uchwały SN z dnia 25.11. 2011r. , której to wynika, że roszczenie przedsiębiorcy o zwrot nienależnie pobranej opłaty za wydanie karty pojazdu , uiszczonej w związku rejestracją pojazdu sprowadzonego w ramach działalności gospodarczej z państwa będącego członkiem UE nie jest roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej w rozumieniu art. 118 kc. Oznacza to, że bezpodstawny jest zgłoszony przez pozwanego zarzut trzyletniego terminu przedawnienia roszczenia. Zresztą nawet gdyby taki termin w sprawie obowiązywał, należało by rozpatrywać jego zasadność w kontekście zasad współżycia społecznego, a to z uwagi na charakter sprawy.

Jeżeli chodzi o zarzut z art. 409 kc, uznać należy, że jest on bezzasadny. W przepisie art. 409 kc w związku z art. 410 §1 i 2 kc jest mowa o zużyciu lub utracie korzyści w taki sposób, że ten , kto ją uzyskał, nie jest już wzbogacony. Chodzi zatem o taką sytuację, kiedy zużycie wzbogacenia nastąpiło bezproduktywnie, a więc bez uzyskania jakiegokolwiek ekwiwalentu. Wynika z tego, że obowiązek wydania korzyści istnieje nadal, gdy mimo utraty lub zużycia korzyści zobowiązany do wydania korzyści jest nadal wzbogacony. Jeśli zobowiązany do zwrotu wyżył się korzyści , oszczędzając sobie wydatków z własnego majątku, np. spłacając własny dług, to nadal jest wzbogacony. Pozwany zatem winien udowodnić takie zużycie korzyści, które powoduje trwały brak wzbogacenia. Tego z kolei pozwany w toku procesu nie wykazał. Ciężar dowodu faktu zużycia lub utraty korzyści spoczywa na wzbogaconym, który podnosi też zarzut wobec roszczenia zubożonego. Tymczasem pozwany okoliczności tej nie wykazał. Dlatego powództwo należało uwzględnić co do roszczenia powoda w zakresie nadpłaty z tytułu wydania 4 kart pojazdów. Wobec faktu, że opłata za wydanie karty pojazdu wynosi obecnie 75,-zł , tę wartość powód winien uiścić a każdą z kart. Dlatego zasądzono od pozwanego na rzecz powoda 1700,-zł.

W pozostałym zakresie żądanie należało oddalić. Skoro opłata za wydania karty pojazdu wynosi 75,-zł, tę wartość powód winien uiścić na rzecz pozwanego za każdy z pojazdów. Bezzasadnym jest dochodzenie zwrotu całej należności z tego tytułu uiszczonej.

Orzeczenie o odsetkach – art. 481 kc. Z uwagi na fakt, że powód wykazał wcześniejsze wezwanie pozwanego do zapłaty należności dochodzonej pozwem, co do odsetek od należności zasądzonej orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu. W pozostałej części oddalono powództwo.

Orzeczenie o kosztach procesu – art. 100 kpc.

SSR Joanna Heda – Adamczyk

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)